U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. K. N.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 1434/6, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2012, čj. OAM-151/LE-BE02-PA03-2012, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2012, čj. 45 Az 6/2012 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Eduardu Benešovi **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2012, čj. OAM-151/LE-BE02-PA03-2012, žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože shledal žádost žalobce nepřípustnou podle § 10a písm. e) téhož zákona.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 18. 10. 2012, čj. 45 Az 6/2012 – 33, odmítl.

3. Krajský soud usnesením ze dne 27. 9. 2012, čj. 45 Az 6/2012 – 27, ustanovil žalobci zástupce a současně jej vyzval, aby upřesnil žalobní body tak, aby z nich bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, a aby navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení.

4. Doplnění žaloby ze dne 4. 10. 2012 nesplňovalo podle krajského soudu požadavky kladené na žalobní bod. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení (individualizovaná ve vztahu k žalobci a posuzované věci) a doplnit je konkrétní právní argumentací. Líčení skutkových okolností nemůže být pouze typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností. Nelze se spokojit ani s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.

5. Žalobce namítl porušení § 3 správního řádu a § 10a písm. e) zákona o azylu. Toto tvrzení však doplnil pouze citací daných ustanovení. Žaloba tak postrádala náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a tuto vadu neodstranil ani ustanovený zástupce, který pouze odkázal na původní žalobu. Žaloba byla natolik neurčitá, že nebylo možno pokračovat v řízení, krajský soud ji proto odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

7. Stěžovatel spatřoval nezákonnost usnesení krajského soudu v tom, že soud odmítl žalobu, přestože stěžovatel doplnil žalobu podáním ze dne 4. 10. 2012.

8. Další námitka se vztahovala k nepřiznání odměny za zastupování zástupci stěžovatele. Zástupce si vyžádal podáním ze dne 27. 9. 2012 kopii žaloby i napadeného rozhodnutí, krajský soud proto pochybil, pokud nepřiznal odměnu s odůvodněním, že zástupce nenahlédl do spisu. Zástupce se naopak seznámil se všemi listinami potřebnými pro vypracování doplnění žaloby, tedy druhého úkonu právní služby. K závěru krajského soudu, že doplnění žaloby nemělo právní význam, zástupce podotkl, že stěžovatel podal formulářovou žalobu pravděpodobně z čistě formálních důvodů, proto zástupce nemohl za dané situace reagovat jinak. Zástupce považoval rozhodnutí soudu vůči němu za nepřiměřeně tvrdé, protože soud ustanovil zástupce a vyzval jej k doplnění žaloby, přestože mu muselo být ze spisu zřejmé, že stěžovatel postupoval obdobně formálně již v minulosti.

IV.

9. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně souhlasil se závěry krajského soudu. Připomněl také skutkové okolnosti případu stěžovatele, který přicestoval do České republiky již v roce 1988 na základě mezinárodní dohody a poprvé požádal o mezinárodní ochranu v roce 2008. Žalovaný zamítl první žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou, což následně potvrdily krajský soud i Nejvyšší správní soud. V nyní posuzované věci stěžovatel uvedl shodné důvody jako v předchozím řízení.

V.

10. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a shledal kasační stížnost nepřípustnou.

11. Kasační stížnost je přípustná jen tehdy, je-li podána z některého důvodu uvedeného v § 103 s. ř. s. a není-li její přípustnost vyloučena na základě § 104 s. ř. s. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, pokud směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení je přitom nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (především mezi účastníky řízení), ale i rozhodnutí o placení nákladů státem, tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit odměnu za zastupování ustanovenému zástupci (viz např. rozsudky ze dne 22. 4. 2004, čj. 2 Azs 76/2003 – 41, č. 644/2005 Sb. NSS, či ze dne 22. 9. 2011, čj. 5 Azs 11/2011 – 66, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

12. Zákon tedy nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Kasační stížnost je zásadně přípustná pouze tehdy, pokud je napaden také jiný výrok než výrok o nákladech řízení a tato námitka je přípustná (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 29, či rozsudek ze dne 22. 9. 2011, čj. 5 Azs 11/2011 – 66). Pokud je však námitka směřující proti výroku ve věci samé nepřípustná, stejný osud bude sdílet i námitka týkající se výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, přezkum výroku o nákladech řízení je umožněn jen v případě, že soud věcně přezkoumá výrok ve věci samé (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 7 Afs 1/2007 – 64, bod 31).

13. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat výrok ve věci samé. Stěžovatel totiž pouze tvrdil, že krajský soud nesprávně odmítl žalobu, přestože stěžovatel doplnil žalobu podáním ze dne 4. 10. 2012. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádal s podáním ze dne 4. 10. 2012 a vysvětlil, proč jím nebyly odstraněny nedostatky žaloby, pro které nebylo možné pokračovat v řízení. Tyto závěry stěžovatel nijak nezpochybnil a omezil své tvrzení na jedinou větu citovanou výše pod bodem 7 tohoto usnesení. Takto uplatněná námitka ovšem nesplňuje požadavky kladené na stížní bod. Obsahovým vymezením žalobních bodů se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval v rozsudcích ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/1996 Sb. NSS, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS. Uvedené závěry lze obdobně použít i pro požadavky na obsah kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud na plné odůvodnění těchto rozhodnutí pro stručnost odkazuje.

14. Z obsahu kasační stížnosti je nadto zřejmé, že zástupce stěžovatele vznesl tuto námitku zcela formálně a účelově, protože převážnou část argumentace zaměřil na nesouhlas s nepřiznáním odměny za zastupování v řízení před krajským soudem. Pro závěr o účelovosti kasační stížnosti svědčí také skutečnost, že zástupce v této části kasační stížnosti nehájil zájmy svého klienta, ale naopak mu vyčítal formalistický přístup. Nejvyšší správní soud proto nepochyboval, že zástupce stěžovatele uplatnil předmětnou námitku jen proto, aby se vyhnul použití § 104 odst. 2 s. ř. s.

15. Druhou námitku týkající se nepřiznání odměny zástupci za řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud nemohl přezkoumat, protože přezkum výroku o nákladech řízení je možný jen v případě, že soud věcně přezkoumá výrok ve věci samé. Tento jediný řádně uplatněný stížní bod však byl z přezkumu vyloučen na základě § 104 odst. 2 s. ř. s.

16. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s., proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.

17. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

18. Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 27. 9. 2012, čj. 45 Az 6/2012 – 27, ustanoven zástupcem advokát Mgr. Eduard Beneš. V takovém případě obecně platí, že hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přiznání odměny za podání kasační stížnosti [(§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Kasační stížnost byla nepřípustná, úkony zástupce proto nebylo možné považovat za účelně vynaložené náklady k hájení práv klienta (viz usnesení ze dne 14. 6. 2012, čj. 1 Azs 13/2012 – 29, srov. také usnesení ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Azs 28/2012 – 24, či ze dne 27. 10. 2010, čj. 6 Azs 24/2010 – 60). Při úvaze o nepřiznání odměny zdejší soud zohlednil také skutečnost, že zástupce stěžovatele sepsal kasační stížnost převážně ve svém vlastním zájmu, aniž by uvedl podstatnou právní argumentaci týkající se věci svého klienta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. ledna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu